

ΠΟΙΗΤΙΚΑΙ ΕΠΙΦΥΛΛΙΔΕΣ

Φίλος σεβαστὸς τῆς Φιλολογικῆς Ἑρμοῦς ἐπέστειλεν ἡμῖν τὸ ἐξῆς ἐπιστόλιον : « Τὸ καταπληκτικῶς ἀκατάληπτον Sonetto τοῦ τελευταίου φύλλου τῆς Ἑρμοῦς παρέχει τῷ γράφοντι τὸ θάρρος ἵνα ἀποστείλῃ ὑμῖν τὰς ἐσωκλείστους δύο ἀκαταλήπτους μεταφράσεις δύο γαλλικῶν Sonettes (Φθινόπωρον καὶ Ἀράληϊς) ἔτι ἀκαταληπτοτέρων, ὅπως ἐὰν ἐγκρίνητε αὐτὰς δημοσιεύσητε· 15 ὁκτωβρίου 1893. »—Τὸ δεύτερον τῶν Σοννέτων τούτων εἶναι μετάφρασις τοῦ πολυκρότου ποιήματος τοῦ François Coppé : Les ruines du cœur. Παραθέτοντες τὸ πρωτότυπον, τὴν εἰρημένην μετάφρασιν τοῦ λογίου φίλου μας (1) καὶ ἐτέραν ἐν δημῳδῇ γλώσσῃ (2), αὐθημερὸν ληφθεῖσαν τῆς παραλαβῆς τῆς ἀνωτέρω ἐπιστολῆς, ὑποβάλλομεν καὶ τὰς δύο εἰς τοὺς ἐμμοῦσους ἀναγνώστας μας ὅπως ἐγγράφως καὶ ἡτιολογημένως ἀποφανθῶσιν ὑπὲρ τῆς μιᾶς ἢ τῆς ἄλλης. Τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ μικροῦ τούτου ποιητικοῦ διαγωνισμοῦ θὰ δημοσιευθῇ προσεχῶς, καθὼς καὶ τὰ ὀνόματα ἑκατέρου τῶν μεταφραστῶν, καὶ αἱ ἐπιτυχέστερον γεγραμμέναι ἀπαντήσεις τῶν ἀναγνωστῶν, αἵτινες—παρακαλοῦνται—να εἶναι ὅσον τὸ δυνατόν συντομώτεραι.

Ruines du Cœur.

Mon cœur était jadis comme un palais Romain
 Tout construit de granits choisis, de marbres rares.
 Bientôt les passions, comme un flot de barbares
 L'envahirent, la hache ou la torche à la main.

Ce fut une ruine alors. Nul bruit humain,
 Vipères et hiboux. Terrains de fleurs avares.
 Partout gisaient, brisés, porphyres et carrares
 Et les ronces avaient effacé le chemin,

Je suis resté longtemps, seul, devant mon désastre ;
 Des midis sans soleil, des midis sans un astre
 Passèrent, et j'ai là vécu d'horribles jours.

Mais tu parus, enfin, blanche dans la lumière,
 Et, bravement, afin de loger mes amours
 Des débris du palais j'ai bâti ma chaumière.

(1) Ἀνάληψις.

Ἦν ἡ καρδιά μου ποτὲ ραῖς ἀρχαῖος βρύων
 Σπαρίων λίθων, ἐκλεκτοῦ γρατίτου καὶ μαρμάρου·
 Τὰ πάθη πλήρ' μετ' οὐ πολὺ, ὡς χεὶρ φυλῆς βαρβάρου
 Ἐδήωσαν διὰ δαδὸς κ' ἀξίνης τὸ μνημεῖον.

Παρεμorfώθη εἰς σωρὸν ἀξέων ἐρειπίων·
 Ἐκεῖτο θρύμμα ἱασπιδος κ' ἀλάβαστρος τῆς Πάρου,
 Ἐφρασσον βάτοι καὶ ὁδοὺς καὶ πύλας τοῦ μεγάρου
 Γλαυξ κ' ἔχιδρα ἐσύριττον δι' ἀρανθῶν πεδίον.

Μακρὸν τὴν δῆωσιν ὄρων, πᾶν θύρρος ἀπολέσας
 Ἡμέρας μεσ' ἀνήλια, κ' ἀνάστρους νύκτας μέσας
 Ἐπέζων ἄπελπιδος, οἰκτρὰν διάγων βίον ἡβῆν.

Ὅτ' ἐπεφάνης ἱλαρὰ ὡς φῶς ἀνγῆς μαρμαίρον.
 Ἀναλαβὼν, πρὸς οἰκισμὸν ἐρώτων ἀγροτέρων
 Ἐκ συντριμμάτων τοῦ ραοῦ ἀρέκτησα καλύβην.

(2) Καρδιάς ἐρείπια.

Ἦσαν, καρδιά μου, μιὰ φορὰ Ρωμαϊκὸ παλάτι
 Ἀπὸ γρατίτες διαλεχτούς, μάρμαρα δουλεμένα·
 Μὰ ἦλθαν τὰ πάθη, σὰν φυλὴ βαρβαρικὴ ποτὶ ἐκράτει
 Φωτιά κ' ἀξίνην, χαλασμό, σέ χέρια ἀφωρισμένα
 Ἐρείπια τότες κ' ἐρημιὰ! καμμιὰ φωνὴ διαβάτη
 Μόνου κοράκια κ' ὄχετρες! χωρὶς λουλούδι ἔρα
 Κάμπους καὶ δρόμους κρύψανε τ' ἀγκάθια καὶ οἱ βάτοι
 Καὶ σκόρπια μάρμαρα παρτοῦ θὲ ρ' ἄβλεπτες σπασμένα
 Νύκτες περνοῦσαν ἄναστρες, ἀνήλια μεσημέρια,
 Καὶ στὰ χαλάσματά μου ἐμπρὸς μὲ στανρωμένα χέρια
 Ἐζοῦσα χρόνια μοραχός, βαριὰ σὰν τὸ μολύβι.
 Μὰ τέλος μπρόβαλλες, ἀγνὴ σὰν τῆς ἀνγῆς τὴ δρόσο
 Καὶ τὸν γλυκό μας ἔρωτα, τῶν δυό, γιὰ τὰ σπιτώσω
 Ἀπ' τὰ συντριμμια παλατιοῦ χτίζω μικρὸ καλύβι!

